

På samme måde er der 30 pct. bruttobeskatning af en lønmodtager, som er hjemmehørende i udlandet, og som arbejder for en udenlandsk arbejdsgiver, der udfører kulbrintevirksomhed.

Ved beskatning af en udenlandsk, arbejdsudlejet person gives der altså ikke fradrag for udgifter, der vedrører indkomsten. Det samme gælder ved beskatningen af en udenlandsk lønmodtager i forbindelse med kulbrintevirksomhed.

De danske regler om begrænset skattepligt vedr. arbejdsudleje og vedr. arbejde i forbindelse med kulbrintevirksomhed har stort set samme virkning som tyske regler om bruttobeskatning.

EF-domstolen har i en dom af 12. juni 2003 i sagen *Arnoud Gerritse mod Finanzamt Neukölln Nord* (C-234/01) taget stilling til spørgsmålet, om de tyske regler for beskatning af begrænset skattepligtige personer var i overensstemmelse med artikel 59 (nu artikel 49) om fri udveksling af tjenesteydelser, idet Tyskland ikke gav fradrag for udgifter ved indkomstens erhvervelse ved beskatningen af personer, der ikke er hjemmehørende i denne stat. Sagen angik en person, som var statsborger og hjemmehørende i Holland, og som i 1996 havde en bruttoindkomst på 6.007 DM ved midlertidigt arbejde i Tyskland. I den forbindelse havde personen udgifter på 968 DM. I samme år havde personen desuden bruttoindkomst på i alt ca. 55.000 DM i Holland og Belgien. Tyskland opkrævede en skat på 25 pct. af bruttoindkomsten på 6.007 DM. Domstolen lagde bl.a. til grund, at en medlemsstats nationale regler, hvorefter personer, der er hjemmehørende i udlandet, ikke har fradrag for udgifter ved indkomstens erhvervelse, risikerer at være til skade for statsborgere fra andre medlemsstater. Reglerne medfører således en indirekte diskrimination på grund af statsborgerskab, hvilket er i strid med artikel 59 (nu artikel 49).

På baggrund af denne dom må det vurderes, at det er i strid med EU-retten, når de danske regler ikke giver fradrag for nødvendige udgifter ved beskatning efter arbejdsudlejereglerne for en person, hvis indkomst her fra landet ikke er tilstrækkeligt til, at den pågældende kan anvende kildeskattelovens afsnit I A. På samme måde må det vurderes, at det også er i strid med EU-retten, når de danske regler ikke giver fradrag for nødvendige udgifter ved beskatningen af personer, som er skattepligtige efter kulbrinteskattelovens § 21, stk. 2.

Det er derfor regeringens opfattelse, at de gældende danske regler om begrænset skattepligt på disse områder ikke kan opretholdes uændret.

3. Lovforslagets indhold

3.1. Rentebeskatningsdirektivet

3.1.1. De nuværende ordninger

En række lande sikrer beskatningen af renter m.v. ved at pålægge betaleren af sådanne indkomster at indberette betalingen til skattemyndighederne, som på dette grundlag kan sikre, at modtageren beskattes af indkomsten efter de nationale regler.

For Danmarks vedkommende har skattekontrolloven regler om indberetningspligt for pengeinstitutter og andre, der som led i deres erhverv modtager indskud til forrentning eller formidler renter vedrørende obligationer og investeringsforeningsbeviser. Disse institutioner skal ved begyndelsen af hvert år uden særlig anmodning give de centrale skattemyndigheder oplysninger om det foregående års rentebetalinger og -tilskrivninger og afståelser samt om formueforhold ved årets udløb.

Andre lande sikrer beskatningen af renter m.v. ved at opkræve kildeskaf af betalingerne.

Enkelte lande sikrer ikke beskatningen af renter hverken ved indberetning eller kildeskaf.

Fælles for indberetningsordningen og kildeskattelovningen er, at ordningerne alene sikrer beskatningen i den stat, som anvender ordningen. Indberetningsordningen kan dog kombineres med aftale om informationsudveksling, så indberettede oplysninger sendes videre til en anden stat.

EU's bistandsdirektiv og dobbeltbeskatningsoverenskomsterne har regler om bistand i form af udveksling af oplysninger mellem skattemyndighederne.

Denne bistand går dog typisk alene ud på, at et lands myndigheder skal sende oplysninger til et andet lands myndigheder, når det andet land anmoder herom. Desuden er der begrænsninger i et lands pligt til at indsamle og videregive oplysninger til et andet land.

I nogle tilfælde sker bistanden dog også på den måde, at de to staters myndigheder automatisk udveksler oplysninger om f.eks. rentebetalinger.

3.1.2. Rentebeskatningsdirektivets indhold

Direktivet er medtaget som bilag 1 til lovforslaget.

Direktivets endelige formål er at sætte en medlemsstat i stand til i overensstemmelse med national skatlovgivning at beskatte opsparingsindkomst, som betales (eller sikres betalt) fra en anden medlemsstat til en retmæssig ejer, som er hjemmehørende i den førstnævnte stat. Medlemsstaterne skal derfor gennemføre de nødvendige regler for at sikre, at betalingsagenter, som er etableret på deres område, udfører direktivets